

عنوان مقاله:

راهکارهای کاهش پرخاشگری در بین دانش آموزان دوره ابتدایی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی ایده های کاربردی در علوم تربیتی، روانشناسی و مطالعات فرهنگی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

رضا غلامیان - دکتری برنامه ریزی درسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد لامرد، لامرد، ایران

رضا فراشبندی - دکتری فلسفه تعلیم و تربیت، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اصفهان (خوراسگان)، اصفهان، ایران

زینب حبیبی دهنه سیری - کارشناسی ارشد گروه علوم تربیتی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بوشهر، بوشهر، ایران

عباس فراشبندی - کارشناسی روانشناسی، کارمند مرکز مشاوره دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

هدف از انجام این مقاله راهکارهای کاهش پرخاشگری در بین دانش آموزان دوره ابتدایی می باشد که با استفاده از منابع کتابخانه ای و به روش توصیفی و تحلیلی به نگارش در آمده است. در ابتدا مفهوم پرخاشگری، علل رفتارهای پرخاشگرانه در کودکان، راه های مقابله با پرخاشگری مورد بحث قرار گرفت. پرخاشگری از جمله مشکلات رفتاری است که حاصل خانواده های مشکل دار و ساختار ناسالم و ارتباط نامطلوب والدین با فرزندان است و در این خانواده ها معمولا یک محرک استرس زا، مانند اعتیاد پدر، خشونت های فیزیکی و کلامی پدر و مادر و رابطه ناسالم اولیا با فرزندان، شیوه های رابطه با فرزندان و امثال آن وجود دارد. پرخاشگری در کودکان پدیده ی شایعی است که به صورت های مختلف جسمی، عاطفی و تنش قابل توجه در آنها دیده می شود. اگرچه این مسئله بخشی طبیعی در روند رشد کودک شماسست، اما از او انتظار می رود که در مدرسه احساساتش را کنترل و مدیریت کند. هرچه آموزش های شما در این زمینه از سن کمتری آغاز شود احتمال اینکه فرزندان بتوانند بر پرخاشگری اش غلبه کند بیشتر می شود. کودکانی که رفتار پرخاشگرانه دارند معمولا خودانگیخته، بی قرار و زودرنج اند. پژوهش های جدید می گویند که این مسئله با توانایی های گفتاری و طبیعت ذاتی بچه ها در ارتباط است. پرخاشگری موردی در کودک طبیعی است اما اگر به کرات یا بر طبق یک الگوی مشخص اتفاق بیفتد خطرناک خواهد بود. پرخاشگری معمولا از ناتوانی کودک شما در کنار آمدن با خشم، عوامل بیولوژیکی، بد رفتاری والدین یا کمبود مهارت های ارتباطی ناشی می شود. پرخاشگری به معنای حمله کردن و یا نزدیک شدن به چیزی است. این اصطلاح برپسی است که دارای معانی چندگانه است و می توان آن را از ابعاد مختلف بررسی کرد. پرخاشگری دو جنبه متفاوت دارد، که یکی عینیت (عمل) و دیگری ذهنیت (احساسات) است. عینیت نشانگر این است که پرخاشگری رفتاری عملی، آشکار و خارجی است و ذهنیت حاکی از این است که پرخاشگری همراه با یک احساس درونی است، این احساس ترکیبی از افکار، هیجانات و گرایش های رفتاری است که به صدور رفتار پرخاشگرانه منجر می شود. به عبارت دیگر قبل از صدور رفتار پرخاشگرانه با راه اندازی افکار پرخاشگرانه، هیجان منفی خشم ایجاد می شود و فرد تمایل به بروز رفتار پرخاشگرانه پیدا می کند. بنابراین، با توجه به مطالب ارائه شده در این مقاله به بررسی راهکارهای کاهش پرخاشگری در بین دانش آموزان دوره ابتدایی پرداخته شد.

کلمات کلیدی:

پرخاشگری، دانش آموزان دوره ابتدایی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1318368>

